

Reactie op internetconsultatie Wet elektronische publicatie algemene bekendmakingen en mededelingen

Het wetsvoorstel beoogt een dwingend kader te geven t.a.v. de besluiten die door onder meer de gemeenten moeten worden bekendgemaakt. Onder andere besluiten die niet tot een of meer belanghebbenden zijn gericht moeten o.g.v. art. 7b in de vorm van een volledige publicatie of een zakelijke weergave van de inhoud met vermelding van de wijze waarop en de periode waarin de stukken voor eenieder ter inzage liggen waarop de mededeling of kennisgeving betrekking heeft. De terinzagelegging geschiedt, o.g.v. art. 7c, zowel op elektronische wijze als op een door het bestuursorgaan aan te wijzen locatie.

De gemeente heeft te maken met diverse vergunningaanvragen die betrekking hebben op het openbaar gebied, bijvoorbeeld evenement-, standplaats-, DHW- en APV-exploitatievergunningen. In de aanvraag en de vergunning staan diverse persoons- en bedrijfsgegevens. Hoewel het besluit op een dergelijk aanvraag aan één belanghebbende gericht is kan de gemeente niet volstaan met alleen bekendmaking aan de aanvrager. Er zijn immers een vooraf onbekend aantal mogelijke belanghebbenden bij het besluit doordat het betrekking heeft op het openbaar gebied.

In de praktijk wordt dan ook door het bestuursorgaan alleen zakelijke mededeling gedaan van de ontvangst van de aanvraag en de verlening van dit type vergunningen. Daarbij worden belanghebbenden in de gelegenheid gesteld om de stukken bij de gemeente in te zien o.a. voor het eventueel indienen van een zienswijze of bezwaar. Sommige gemeenten zoals Utrecht zenden, op verzoek, zelfs stukken toe via e-mail. Hiermee wordt zowel de kool als de geit gespaard. Volledige publicatie op internet van de aanvragen en vergunningen is immers niet wenselijk noch noodzakelijk terwijl de rechten van belanghebbenden geborgd zijn. Uit de inhoud van 7b en 7c begrijp ik dat deze genuanceerde aanpak niet langer mogelijk zal zijn. De stukken dienen immers voor een ieder en op elektronische wijze ter inzage te liggen. Dit “alles en voor iedereen” principe van terinzagelegging, ook al zou het tijdelijk zijn, is mijns inziens niet proportioneel en onwenselijk.

Ook vanuit subsidiariteits- en flexibiliteitsoverwegingen kunnen beslissingen over de wijze waarop ter inzage wordt gelegd het beste bij de bestuursorganen zelf worden gelegd. In het huidige artikel 3:42 Awb staat reeds vermeld dat indien alleen de zakelijke inhoud wordt kennisgegeven het besluit ter inzage wordt gelegd. In de kennisgeving wordt vermeld waar en wanneer het besluit ter inzage wordt gelegd. Dit is voldoende voor de praktijk, dit in combinatie met het nieuwe artikel 2:14 lid 2 Awb (inzake elektronisch beschikbaar stellen).

Het introduceren van terinzageleggingsregels en procedures in de vorm van het van toepassing verklaren van artikel 10 Wob en het doen van verzoeken om terinzagelegging te beperken (7c lid 4) is in mijn optiek een veel te zwaar opgetuigde procedure. Los van het gestelde onder 10 lid 1 onder d. Wob lijkt het dat het bestuursorgaan ook op basis van de Avg altijd zal moeten beoordelen of publicatie van persoonsgegevens noodzakelijk is (artikel 6 Avg). Ook hier geldt wederom dat de in artikel 7c voorgestelde en verplichte wijze van terinzagelegging op elektronische wijze mijns inziens zal nopen tot een uiterste terughoudendheid.

Alex Verhoeve

Gouda, 8 augustus 2018